

Sv. omša - 6 - Prežehnanie sa pred vstupom

Napísal Balek Robert

Pondelok, 11 Október 2010 06:32

Vo východných gréko-katolíckych či pravoslávnych cirkvách sa oddávna začínala liturgia okiadaním celého priestoru kostola a pokropením svätenou vodou. Kedysi pred 2. vatikánskym koncilom bolo aj v rímskej liturgii viac kropenia svätenou vodou či okiadzania celého chrámu. Keďže kadidlo aj voda sú posvätené, tento obrad mal za úlohu predovšetkým vyčistiť chrám - vyhnať z priestoru chrámu všetkých zlých duchov, ktorí sa do chrámu dostali buď spolu s veriacimi, ktorí urobili nejaké zlo a pred vstupom do chrámu sa neočistili, nezbavili zla, ktoré urobili, alebo sa do chrámu tí zloduchovia zatúlali v snahe škodiť veriacim, odvádzať ich od právd viery, vsievať im do srdca pochybnosti. Svätená voda a posvätené kadidlo ich páli, ničí, smrdí im. Preto musia utiecť a chrám sa takto pred sv. omšou vždy vyčistil.

Po 2. vatikánskom koncile sa kropenie vodou a incenz kadidlom akosi vytratil z dennodenného používania na škodu veriacich. Ako pozostatok z kropenia veriacich na začiatku sv. omše, ktoré je teraz dovolené na sv. omšiach v nedeľu, zostala už iba malá svätenička so svätenou vodou, ktorou sa má veriaci vždy pri vstupe do kostola prežehnať. Takto by sa mal zbaviť všetkých zloduchov, ktorí by ho mohli počas sv. omše vyrušovať. Koľkí to však robia povrchno, nevedomujúc si to a tak sa sila tohoto úkonu oslabuje. Nejaký slabý účinok to samozrejme má, ale nie taký, ako keď to človek robí skutočne uvedomelo a so skutočnou túžbou patriť celý Bohu a zriecť sa akejkol'vek naviazanosti na zlého. Potom sa nečuduj, ak si v kostole roztržitý a nemôžeš sa sústrediť na sv. omšu, na kázeň, že ňa to stále vedie k posudzovaniu toho, čo majú ľudia okolo oblečené, ako sa správajú, namiesto toho, aby si sa naplno stretol s Bohom Otcom. Nečuduj sa, že keď máš takto stále zatvorené srdce pre Boha a otvorené pre zlého, že z kostola vychádzaš a už ohováraš, že prídeš domov a vykričíš sa, ponížiš alebo pri najhoršom zbiješ svoje deti za to, že nepočúvali v kostole kázeň, alebo chodili poza kostol, namiesto toho, aby si im múdro ukázal svoje milosrdenstvo a lásku a popudil ich tak k otázke: „Odkiaľ berieš, otec, toľko trpezlivosti a lásky ku mne? Aj ja by som to chcel... Oci, ako to dokážeš?“ Vtedy zmôžeš veľa. Ale bez Boha v srdci sa ti môže ľahko stať, že ti deti na tvoje správanie odpovedia: „Čo je to za viera, ktorá ňa robí horším človekom bez kúska citu,

Sv. omša - 6 - Prežehnanie sa pred vstupom

Napísal Balek Robert

Pondelok, 11 Október 2010 06:32

milosrdenstva a lásky? Načo vlastne chodíš do toho kostola, keď si ešte horší, keď z neho prídeš domov? Nikdy neprijmem takúto vieru, nechcem už nikdy chodiť do kostola, nevidím v tom zmysel, aby som bol ako ty? NIKDY!!!“ A toto je už iné kafe...

Preto si nemysli, že také prežehnanie sa so svätenou vodou na začiatku v kostole nič moc neznamená. Cez tvoju úprimnú vieru v Otcovu silu, ktorá pôsobí cez svätenú vodu, ťa môže Boh ochrániť od akéhokoľvek zla. Veríš mu ale? Skús to pri každom prežehnaní...

Keď niekto vojde do kostola, robí väčšinou jednu chybu – preženáva sa a v tom istom momente si aj klaká pred bohostánkom. Prečo je to chyba? Nuž sú to dva rôzne úkony, ktoré vyjadrujú rôzne postoje srdca. Prvý úkon – prežehnanie vyjadruje vyznanie viery pred celým svetom: „Verím v Boha Otca, ktorý ma stvoril, v Boha Syna, ktorý ma svojím utrpením na kríži spasil a zachránil a v Boha Ducha Svätého, ktorý ma posilňuje, posväcuje a vedie k večnému cieľu – spoločenstvu s Bohom naveky...“ To, že pritom vytvoríš svojimi pohybmi na svojom tele veľký kríž, znamená, že si veriaci, že kríž je pre teba symbolom lásky, zmierenia, spásy, záchrany. Nielen tam, kde si sám, ale aj tam, kde sa na teba pozerajú iní okolo – veriaci, či neveriaci, budhisti, či moslimovia, posmievači či tí, ktorí tebou budú kvôli tomu opovrhovať. No a druhý úkon - pokľanknutie, je predovšetkým vzdanie úcty a poklony pred Kristom.

Vyznať Krista pred ľuďmi znamená priznať sa k nemu: „Áno, Pane, patríš k tebe a tebe, milujem ťa a si mojím najväčším pokladom...“ Potom – po smrti, tak to On sľúbil, sa ani On nebude hanbiť a pred svojím Otcom sa k tebe prizná: „Áno, Otec, tento patrí mne, milujem ho a je mojím pokladom...“ Ak sa budeš v jedálni školy, či pracoviska všelijako zamotávať, robiť si kvôli novej hanbe či výsmechu krížiki na ruku pod stolom so slovami: „Ved', Pane Bože, to ti musí stačiť, ved' som sa v podstate prežehnal...“, a robiť všetko tak, aby si nemusel priamo s hrdosťou vyznať pred všetkými svoju vieru, potom aj Kristus sa bude po tvojej smrti pred Otcom všelijako motať a nakoniec povie: „Tento? Nepoznám ho, neviem, kto to je, nepatrí mi, nepatrí ku mne, nie je v ňom ani kúsok mojej lásky a mojej odvahy... Nie... NAVEKY ho nepoznám...“ Naveky byť nepoznaný, naveky mimo prítomnosti toho nádherného Boha, ku ktorému si sa hanbil priznať pred ľuďmi, ktorí by ťa možno ani nevysmiali, možno ani neponížili. Naopak. Možno by sa niektorí rovnako ako ty prestali báť vyznať svoju vieru priamo bez hanby. Možno by si niekto povedal: „Ach, áno, Boh, ktorého som opustil, ten mi chýba...“ A opäť sa vráti k Bohu, vyspovedá sa a začne s Ním žiť nanovo po mnohých rokoch. Ani nevieš, koľko zázrakov môže Boh vykonať cez tvoju odvalu vyznať ho pred ľuďmi.

Ved' čo je na tom, ak sa aj v reštaurácii alebo na inom verejnom mieste pred jedlom pomodlíš? Ešte sa mi nikdy nestalo, žeby ma niekto išiel za to zabiť, alebo žeby sa mi začal posmievať. A ak aj? Ved' nemôžem čakať, že moja viera bude bez prekážok – čo nič nestojí, za nič nestojí.

Sv. omša - 6 - Prežehnanie sa pred vstupom

Napísal Balek Robert

Pondelok, 11 Október 2010 06:32

Prišiel som na to, že až to, čo si krvopotne vybojujem, až to si skutočne vážim, lebo viem, čo za tým všetko je, čo ma to stálo. Preto nech je symbol kríža na tvom tele skutočne viditeľný – veľký a krásny a nie niečo nepochopiteľné, maličké kdesi na hrudi, akoby ti bolo zle a Ty si sa ovieval alebo odháňal muchu.

Preto je veľmi dôležité, aby si aj pri vstupe do kostola prežehnaním sa rukou namočenou v svätenej vode urobil znak kríža na svojom tele oddelene od pokľaknutia. Aby ti to pomohlo robiť kríž dôstojne, môžeš pri prežehnávaní a dotýkaní sa hlavy, srdca a ramien myslieť na tieto slová: „Otec, osvieť môj rozum a naplň ho múdrosťou, Syn, dotkni sa môjho srdca a rozpál ho svojou láskou, Duchu, posilni moje ramená, aby som vydržal všetko, čo na moje plecia naložíš, aby som vydržal niesť nielen svoj kríž, ale pomáhal kríž niesť aj iným. Amen.“